

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת נשא - שבועות

נאמטא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת נשא

שכל הנשיאים הביאו קרבנותיהם, כל אחד ואחד ביום הקרבתו.

ונראה לי לומר כוונה בהקרבתן של העגלות והבקר, ובהקדם דברי הסה"ק קדושת לוי בפרשתן שכתב שהנשיאים, לשון נשיאות שירימו וינשאו את העם לעבודת השם יתברך. וזהו (שם ז, ב) וכל העומדים על הפקודים, לשון חסרון שהצדיקים עומדים כעמוד הברזל שלא יבוא העם לידי חסרון חס ושלום.

ואפש"ל לפי דבריו, שהנשיאים הרגישו בחסרון שהיה לבני גרשון ומררי ביחס למסעם, דהלא בני קהת נשאו הכלי הקודש כמו הארון וכדו', ובני גרשון ומררי הרגישו פחותים מהם, ולכן כדי לרומם את בני גרשון ומררי הביאו הנשיאים קרבן של עגלות ובקר שישימשו את בני גרשון ומררי. לבני גרשון שנשאו היריעות הביאו שתי עגלות, ולבני מררי שהרגישו עוד יותר פחותים הביאו

בפרשת נשיאים מבואר כי חוץ מהקרבנות שהקריב כל נשיא ונשיא ביום הקרבתו, הביא כל נשיא קרבן של שש עגלות צב ושני עשר בקר עגלה. וצריך להבין הטעם בהבאת העגלות והבקר.

והרמב"ן כתב (במדבר ז ב - ה) וז"ל: ויביאו את קרבנם לפני ה' שש עגלות צב שש עגלות גדולות נושאות קרבנותיהם ושנים עשר בקר מושכים העגלות, והנה הביאו העגלות מלאות והבקר לפני המשכן, והשם צוה את משה קח מאתם הכל, והיו העגלות והבקר שאינם לקרבן לעבוד את עבודת אהל מועד, ואחר כך לקחו הנשיאים את קרבניהם מעל העגלות ויקריבו אותם לפני המשכן, עכ"ל.

ויש מפרשים שמבארים שהיה זה בבחינת מצוה גוררת מצוה, שבתחלה הביאו את קרבנם של העגלות והבקר, ואח"כ נגרר מזה

היה טעם וסיבה שונה בקרבנו ובשיעורי הקרבן על אף שהיו שווים, ולכך השווה אותם הכתוב לפרט כל אחד בעצמו כאילו לא הוזכר האחר.

ולפי דברנו הנ"ל יש לומר דכיון שכל כוונתם בהביאו העגלות היה לכבד את בני גרשון ומררי כדאמרן, לכן כשהם הביאו את קרבנם אזי במדה כנגד מדה הזכיר הכתוב קרבנו של כל אחד ואחד, וזה בכדי לכבד כל נשיא ונשיא בכבוד הראוי לו.

ויש לומר עוד דכיון דהבאת העגלות היה בבחינת אחדות, וכדי לגרום אחדות בשבט לוי כנ"ל, זכו להביא קרבנות הנשיאים באופן של אחדות נפלא, שכל שבט ושבט הביאו אותו קרבן בכמות, והגם שלכל שבט ושבט היה כוונה נפרדת שלו, בכל זאת יצא שכל אחד ואחד התכווין לאותו קרבן ממש, וזה מורה על אחדות נפלאה.

והנה איתא במדרש (מ"ד יב כג) על הפסוק קח מאתם והיו לעבד את עבדת אהל מועד (במדבר ז ה), שהיה משה מתיירא שמא אחת מן העגלות נשברה או אחד מן השוורים מת ונמצא קרבנן של נשיאים פסול, אמר ליה הקב"ה 'זהו' לעבד את עבדת

ארבע עגלות כדאיתא בקרא, ובני גרשון ומררי נתכבדו בקרבן זו של העגלות והבקר.

ודבר זה גרם לאחדות בין כל משפחות הלויים בשבט לוי. ובגלל שכוונתם היה לענין של אחדות, לכן הביאו כל שני נשיאים עגלה אחת כדכתיב עגלה על שני נשיאים, כדי לסמל ענין האחדות.

וכעת יובן למה זה חוזרת התורה על הפסוקים של כל נשיא ונשיא, ולמה לא כתב התורה אחר שפירטה את קרבן הנשיא נחשון בן עמינדב, שכן הקריבו הנשיאים איש איש יומו, מבלי לחזור שוב ולפרט את הקרבנות של כל נשיא ונשיא.

וראיתי ברמב"ן (שם) שכבר דקדק כן, וכתב שתי תשובות בדבר א. שרצה להזכירם בשמם ובפרט קרבניהם ולהזכיר יומו של כל אחד, לא שיזכיר ויכבד את הראשון ויאמר וכן הקריבו הנשיאים איש איש יומו, כי יהיה זה קיצור בכבוד האחרים. ב. התורה לא באמת חזרה על עצמה בקרבנות כיוון שאף על פי שהקרבנות היו שווים אצל כל נשיא, אבל כל נשיא הביא את אותה הקרבן מטעם אחר המיוחד בשבילו, כדאיתא במדרש שלכל שבט ושבט

דברות

פרשת נשא

קודש

ג

אהל, נתן להם הויה שיהיו חיות וקיימות לעולמי עולמים. זה הבטיחו השי"ת שבחינת אחדות זו ישאר ויהיו חיות וקיימות לעולמי עולמים.

ונראה לומר דלפי דברנו הנ"ל שכל ענין קרבן העגלות היה בבחינת כבוד הזולת והאחדות, נוכל לומר שמשה רבנו בקש שענין זה של נוהגין כבוד זה בזה ישאר לעד, ועל והאמת כי בחינה זו של אחדות זכו כלל ישראל בשעת מתן תורה, כמו שנאמר (שמות י"ב) ויחן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד.

מתוך רעווא דרעווין פרשת נשא תשפ"א

שבועות

תורתם אמונתם, ובאמת לשמחה זו מה זו עושה הלא כבר עברה המצוה ההוא, אבל הוא מנהג נכון כמו שפירש רש"י (במדבר כט, לה) על שמיני עצרת שקשה עלי פרידתכם, למה הדבר דומה לשר אחד שהזמין את המלך עם כל שרי המלוכה על סעודה אחת, אחר הסעודה כשרצה המלך לנסוע לביתו אז אמר למלך קשה עלי פרידתך ממני על כן עצור עצמך עוד בכאן בכדי שלא יפרדו איש מעל אחיו.

והוא הדין כאן לפיכך נקרא שמיני עצרת, לפי שכל ימי החג מקריבים כמה פרים וכמה אלים, על זה אנו עושין שמיני עצרת בכדי לעצור עוד השמחה, וזה הטעם גם כן בסיום מסכתא. וזהו גם כן הטעם של החג השבועות שאנו עושין אותו יום טוב על סיום מצות ספירה שזיכה אותנו הבורא ברוך הוא. ועל זה נקרא בשם עצרת.

הרי אנו רואים שענין של חג השבועות קשור להענין של סיום מסכתא.

חסידיים היו אומרים שהראשי תיבות של ת'ערוך ל'פני ש'ולחן הם אותם ראשי תיבות של ת'יקון ל'יל ש'בועות.

ויש לומר כוונה בענין זו על פי דברי הרה"ק בעל הקדושת לוי (דרוש לשבועות) שכתב, נשאלתי במדינת ליטא מפני מה נקרא חג שבועות בשם עצרת, והלא לא נזכר בתורה שם עצרת רק בשמיני עצרת. והשבתי בשלשה אופנים.

ובאופן הב' כתב, דאנו רואים בחוש השכל שכל הימים טובים נקרא שמותן על שם המאורע, דהיינו על שם מצוות הנוהגות וכן שאר מועדים, מה שאין כן יום שבועות אין נקרא על שם המאורע רק על שם מצות הספירה. והנה צריך להבין מפני מה נקרא יום טוב ההוא על מצוה שעברה, מפני שהוא כמו סיום מצוה כמו שאמרו חכמינו ז"ל (שבת קיח:) תיתי לי דכד מסיימי וכו', וכמו שבאיזה סיום מסכתא אזי גדול מאד השמחה ועושין סעודות גדולות כמו שראינו באיזה אנשי מעשה אשר

להתנהג גם בעניינים הגשמיים.

ויש לומר דלכן הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם, דכל הענין של קבלת התורה הוא לא רק ענין רוחני, אלא גם מורה לנו איך להתנהג עם הגשמי, להעלות הגשמי להרוחני, וזהו נמי לכם.

ולפי זה מובן הקשר של תערוך לפני שולחן עם תיקון ליל שבועות, דהתיקון שעושים בליל שבועות הוא לא רק הלימוד גופא בליל שבועות היינו רק החלק הרוחני, אלא גם יש בזה התיקון עניני הגשמי, והוא הדרך וההוראה האיך להתנהג בעת האכילה והשתיה וכדו', שזה גם חלק מהתיקון של ליל שבועות, דעניני האכילה הם גם חלק מהתורה וכדאמרן.

מתוך ליל יום טוב שבועות תשפ"א

ונראה לומר בכוונת הברכה על פי מה שאנו אומרים בשמונה עשרה בברכת שים שלום, כי באור פניך נתת לנו ה' אלקינו תורת חיים וכו', שאנו רוצים קבלת התורה באופן של באור פניך ולא באופן של כפה עליהם הר כגיגית.

מתוך רעוא דרעווין פרשת במדבר תשפ"א

ואמרתי פעם בסיום מסכתא, שצריכים להבין מה הוא הענין שבסיום מסכתא עושים סעודה, דלכאורה היה צריכים בסיום מסכתא להגיד שיעור בפלפול בעניני המסכתא שלמדו, ואיזה שייכות יש לסעודה גשמית עם סיום לימוד מסכתא שהוא כולו רוחני.

ואמרתי הטעם שכשעושים סיום מסכתא זהו אינו סיום על מה שלמדו המסכתא, אלא הסיום הוא על מה שהמסכתא מלמדת אותנו, שהתורה הוא לא רק מורה לנו בדברים הרוחניים, אלא היא גם מלמדת אותנו איך להתנהג עם זה העולם הגשמי, והיינו להעלות הגשמי להרוחני. דידוע כי תורה הוא לשון הוראה, שמורה לנו איך

נוכחתי השבוע בכתיבת האותיות לספר תורה שהכניס ש"ב כ"ק אדמו"ר מסאדיגורא שליט"א - ירושלים, ואיחלתי לו בברכת 'א לעכטיגן קבלת התורה' ואמר לי שזה באסטאנער ברכה, ובאמת שכך היו מאחלים אצלינו לפני קבלת התורה.

שב"ק פר' במדבר מברכים חו' סיון תשפ"ב

שולחן הטהור ליל שבת קודש

הוא אהל מועד והמדבר הוא פרט טפל לו, ולהעריך הכתוב בכוונה זו סדר סמוך לזה מאמר באחד לחודש וגו' בשנה השנית, אם כן מאמר באהל מועד הוא מחברת הכללות ולזה נסדר באחרונה כסדר שנה השנית שנסדר אחר מאמר באחד לחודש.

זקני בספרו ערוגת הכשם מבאר ענין זה באופן אחר, בהקדם מאמר הכתוב (ויקרא כג טו-טז) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'. והפסוק צריך ביאור, דמעיקרא כתיב וספרתם לכם, ושוב אמר, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום, והוי ליה למימר ג"כ, תספרו לכם חמישים יום. גם הא דקאמר עד ממחרת השבת השביעית, צריך ביאור, דלשון עד לא יתכן בזה כלל.

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר (במדבר א א).

באור החיים הק' הקשה, למה לא השוה ה' מדותיו יתברך בשיעור הדברים, כי כשהזכיר הודעת המקום הקדים מחברת הכללות שהוא מדבר סיני ואחר כך הזכיר פרט המקום ואמר באהל מועד, וכשהזכיר הודעת הזמן הקדים זכרון פרט הזמן ואמר באחד לחודש השני ואחר כך הזכיר מחברת כללות הזמן ואמר בשנה השנית.

ומבאר, ונראה כי הכתוב אדרבא השכיל לדבר בשיעור שוה, והוא על דרך אומרם (ב"ר סח) הגה מקום אתי (שמות לג כא) שמקומו של הקדוש ברוך הוא הוא טפל לו, ולערך זה יהיה טפל כל המקום לגבי המקום אשר חונה שם האלוקים, ומעתה מחברת הכללות

שבשבוע השביעית אנו מתקנים מה שפגמנו בספירת 'מלכות'. ולכאורה היה לן להתחיל לתקן מה שפגמנו במלכות, ושוב לעלות ממדרגה למדרגה.

אבל יש להבין הדברים, דאי אפשר להשיג עד כמה הגיע נפשו לדיוטא התחתונה, עד שיתחיל להזדכך ולהטהר. משל לחלון של זכוכית, כל כמה שהוא מלוכלך ומזוהם, אי אפשר לאור החמה להאיר ולהכניס זהרי אורה אליו. וכל מה שיוסיף לצחצח הזכוכית, ככה תזדכך האור המאיר אליו. והכי גמי, כל כמה שהוא מלוכלך בחטאיו, אי אפשר לראות ולבחון מעשיו. וכמו החולה בשעה שמתחיל לשוב לאיתנו, אז מתחיל להרגיש חולשת כוחותיו.

ומשום הכי בשבוע ראשונה שהתחיל לפשפש במעשיו, אינו מוצא בעצמו דבר שצריך תיקון, אלא במה שנוגע למעלה ומדרגה גבוה ורמה. ושוב כשכבר תיקן מדה זו, מוצא בעצמו שאף מה שהיה מדמה בנפשו שבמדה זו יש לו שלימות הראוי, ואין צורך לתקנה, גם בזה לא יצא ידי חובתו, וצריך לעסוק בתיקונה. וכן בכל מדה ומדה עד שמגיע השבוע השביעית, אז כשכבר פשפש במעשיו כל השבעה שבועות, בא לידי הכרה שעדיין לא עשה שום מעשה בשלימות, ולא תיקן

ומבאר הענין על פי מה שמבואר בספרים הק', ענין הספירה אשר ציונו השי"ת לספור שבעה שבועות, על דרך ששנו חכמים (אבות ג יב) התקן עצמך ללמוד תורה, שאי אפשר לזכות להארה של זמן מתן תורתינו, עד שיטהר עצמו נפשו רוחו ונשמתו מכל סיג ופגם. והנה כל מה שברא הקב"ה בעולמו, שרשו באחד משבע המדות הרמוזים בפסוק (דברי הימים א כט יא) לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וגו', והאדם הוא עולם קטן והוא כלול מכולם, וצריך שישתדל להיות כל מדותיו שקולים בשקל הקודש. ולזה צוה השי"ת לספור שבעה שבועות, בכל שבוע ושבוע לפשפש במדותיו ולטהר עצמו מכל מה שפגם וחטא על הנפש בבחינת מדה זו, וכן בכל שבוע ושבוע. וכמו שתיקנו הקדמונים ז"ל להתפלל מידי שבוע בשבוע, שבזכות מצות ספירת העומר יתוקנו מה שפגמנו בספירה כך וכך וכו'.

אלא דצריך ביאור, דלכאורה דרך העבודה הוא להתעלות ממדרגה למדרגה, ממתה למעלה, ולא יתכן להתחיל ממעלה העליונה מתחילה. והנה אנו רואים שבשבוע ראשונה אנו מתכוונים לתקן מה שפגמנו בספירת 'חסד', וכן כולם, עד

יש בכחכם לספור כל החמישים יום,
עד ממחרת השבת השביעית.

ובזה מבאר הא דהקדים הכתוב פרט
הזמן לכללותו, דאמר הכתוב,
באחד לחודש השני בשנה השנית,
דהנה, עיקר מנין הזה לא היה צורך
אלא להודיע חבתן, כדפירש רש"י
(במדבר א א) לידע מנין הנותרים, דאף
על פי שחטאו במדבר, מכל מקום לא
זו מחבבן. והיינו משום שנתנו אל לבם
לשוב ולתקן את אשר פגמו. ועיקר
התשובה תליא ברנע אחד, באופן
שביום אחד יכול לתקן מה שעבר עליו
מכמה זמנים. כמו שמביאים מחידושי
הרי"ם שאמר על מה שאנו אומרים
בערב ראש השנה במנחה, ברך עלינו
השנה הזאת, איך יכולים לומר השנה
הזאת כשסך הכל נשאר כמה רגעים
בשנה, אלא גם אם אדם שם לב לשוב
ולתקן ברגעים אלו, הוא עדיין יכול
לתקן כל השנה. משום הכי בבחינת
הזמן יום אחד כולל כל השנה שעברה.
והיינו דהתחיל הכתוב, באחד לחודש
השני, והקדים הפרט להכלל, שפרט
אחד כולל בגויה כל הכלל כולו.

עוד מבאר הערוגות הבשם בהמשך
הפרשה מה שכתוב (שם ג טו)
ואת פדויי השלשה והשבעים
והמאתיים העודפים על הלויים מבכור

שום מדה טובה כראוי, באופן שלא
נשאר ממעשיו ומעלותיו מאומה.

ובזה נראה הא דאמר הכתוב, וספרתם
לכם ממחרת השבת וגו', עד
ממחרת השבת השביעית תספרו
חמישים יום. דמתחילה כשמתחיל
לספור, עדיין מדמה בנפשו שיש לו
איזה מדה טובה, אלא שצריך לתקנה
ולזכך אותה כראוי. ושוב כשסופר
ומונה ומזכך מדותיו ממדה למדה, בא
לידי הכרה שלא נשאר ממנו מאומה,
והוא כאפס ואין שאינו נתפס כלל
בשום ישות. משום הכי לא מצוי הכתוב
לומר תספרו 'לכם' חמישים יום, דמה
שדימה בנפשו שיש לו יזה דבר שיכול
לחשבו שהוא קנינו, בחינת לכם, כבר
הבין שהוא בבחינת אין.

ומעתה יתפרש כמו כן על נכון, הא
דאמר הכתוב עד ממחרת
השבת השביעית תספרו חמישים יום,
דעיקר התשובה תלוי ברנע אחד
שמישים אל לבו לשוב ממעשיו הרעים
וממדותיו המגוננות, באותו רגע יש בכחו
לתקן כל הזמן שעבר עליו בתוהו והבל,
ולמעלות מעומק בור ודות את אשר
נפל ממנו רב. והיינו דאמר הכתוב, עד
ממחרת השבת השביעית תספרו
חמישים יום, אפילו אם לא ספרתם
כראוי הימים שעברו, מכל מקום עדיין

היום היה יומא דהילולא של הרה"ק רבי שלומקע מזעוויהל זי"ע, וצדיקים הם בבחינת קדשים שהלילה הולך אחר היום. ראיתי מובא שהרה"ג רבי נטע פריינד זצ"ל סיפר עליו שפעם הגיע בחור אליו באמרו שהוא רוצה להצליח בתורה, ענהו רבי שלומקע ואמר לבחור 'אם בהצלחה בתורה אתה חפץ, הסגולה היא שתשגיח לשמור על הרגעים, אם מנצלים את הרגעים זהו ערובה להצלחה בתורה'.

ועוד בחשיבות הזמן, הנה בשבוע הבעל"ט (ביום שני כ"ט אייר) יחול יומא דהילולא של הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, ומתאמרא משמיה על הטעם שקונים לחתן א'גאלדנע זייגער' (שעון זהב), כדי שהחתן יבין 'אז צייט איז טייער' (שהומן הוא יקר).

והנה אנו מתכוונים לקבלת התורה, וידוע שקבלת התורה הוא בבחינה של חתונה, וצריכים לדעת 'אז צייט איז טייער', שנדע לנצל כל הרגעים של שבוע זו כדבעי וכיאות.

יעזור השי"ת שנזכה ללעכמטיגר קבלת התורה, עדי נזכה לביאת גוא"צ

בב"א.

בני ישראל. שלכאורה פסוק זו אין לה שום משמעות בפני עצמו, ולא אשכחן פסוק כהאי גוונא דפסקיה משה באורייתא, דהוא פסוק בפני עצמו ולא נאמר בפסוק זה נושא המאמר כלל. דבפסוק שאחריו כתיב, ולקחת חמשת חמשת שקלים, אבל בפסוק הנ"ל לא כתיב כי אם ואת פדווי השלשה והשבעים והמאתים העודפים על הלויים, ותו לא מדי. ובודאי אין לך כל פסוק דפסקיה משה רבינו באורייתא שלא יהיה לו משמעות בפני עצמו.

ומפרש שם, דבאמת כל מגין ומספר של אישי ישראל בפרט הכל בהשגחה פרטיות. וכגון מה שמספר כל ישראל הוא ששים רבוא, אינו על דרך מקרה, אלא של שם ששים רבוא אותיות בתורה, וכיוצא בזה. וכן מה שמספר הבכורים העודפים על הלויים הוא רע"ג לאו מקרה בעלמא הוא. אלא להורות בא דהכל תלוי ברגע אחד, שברגע אחד שמים אל לבו יכול לתקן כל מה שעבר. וכמו כן צריך תשובה על כל רגע ורגע שעבר עליו, על דרך שאמר הכתוב (איוב ז יח) לרגעים תבחננו. וזה שרמזו במספר הבכורות שצריכין פדיון נפש במספר שהוא כמספר 'רגע'.

קידושא רבא בצפרא דשבתא

יונק, וארבעים שנה שהיה עלי קיים ושופט, בהם לא היה שמואל יכול לשפוט לפני רבו, ושתי שנים שמלך שאול, הרי ארבעים ושנים, נשתייר שם עוד עשר שנים, הוי לא נשא נשואן של ישראל אלא עשר שנים, וכתוב וישפוט שמואל את ישראל כל ימי חייו, אלא אמר הקדוש ברוך הוא הריני מכתוב עליו כל ימי חייו, שיקבל שכר כל ימים שהיה בעולם. ואף שבט לוי אמר הקדוש ברוך הוא למשה שימנה אותן מבין חודש ומעלה, כדי שיהיה מתחשב להם עד שהם מבין חודש, הוי מבין חודש ומעלה תפקדם.

ונראה לומר הענין, דמה ששמואל שפט את כלל ישראל עשר שנים זה בא מעבודה שעבד על עצמו בעבודת ה' כל ימי חייו, ועל ידי זה זכה להיות שופט לכלל ישראל, כמו כן הלויים, לוי יכול לזכות לשרת מבין שלשים שנה, אחרי שחינכו אותו לזה מאז שהוא היה בן חודש, ולכן נחשב להיות נמנה כבר מבין חודש לקרות שומר משמרת הקדש.

אמנם בחינה זו הוא לא רק נחלת הלויים, אלא כל יהודי יכול לזכות לבחינה זו, כמו שכתב הרמב"ם

פקוד את בני לוי לבית אבותם למשפחותם כל זכר מבין חודש ומעלה תפקדם (במדבר ג טו). ופירש רש"י, מבין חודש ומעלה - משיצא מכלל נפלים, הוא נמנה לקרות שומר משמרת הקודש.

איתא במדרש (במדבר רבה ג ח) מבין חודש ומעלה תפקדם, למה מבין חודש ומעלה, וכי מבין חודש יכולים לשמור אהל מועד, הרי הוא עצמו מבקש למי שישמרנו, ולמה הוא מונה מבין חודש.

אמר רבי הונא הכהן בשם רבי שמואל בר זעירא, בשביל לכפול להם שכר, למה, שאתה מוצא שאינן קרבים לשרת אלא מבין שלשים שנה, ולמה הוא מונה אותן מבין חדש, אלא שיהיו מקבלים שכר ובאים עד שהם מבין חודש.

אמר רבי הונא הכהן אמר רבי שמואל בר זעירא את מוצא כתוב בשמואל (שמואל א ז טו) וישפוט שמואל את ישראל כל ימי חייו, וכי כל ימי חייו שפט שמואל את ישראל, והרי כל ימי חייו לא היו אלא חמשים ושנים שנה, ואתה מוצא שנים שהיה

(הל' שמיטה ויובל יג יב-ג), ולמה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביתו עם אחיו מפני שהובדל לעבוד את ה' לשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים, שנאמר (דברים לג י) וירו משפטיו ליעקב ותורתך לישראל, לפיכך הובדלו מדרכי העולם לא עורכין מלחמה כשאר ישראל ולא נוחלין ולא זוכין לעצמן בכח גופן, אלא הם חיל השם שנאמר (שם פסוק יא) ברוך ה' חילו, והוא ברוך הוא זוכה להם שנאמר (במדבר יח ב) אני חלקך ונחלתך. ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו, והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעובדו לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשהו האלוקים ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם

ולעולמי עולמים, ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים ללוים, הרי דוד ע"ה אומר (תהלים מז ה) ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומך גורלי.

ראיתי מהאדמו"ר מהר"א מבעלזא זצ"ל שמפסוק זה אנו רואים שצריכים להשגיח על הטף מגיל הרך ביותר, שיהיו ראויים להיקרא שומר משמרת הקודש, ולא להשאיר זאת לימים הבאים כשיגדלו בשנים.

והנה השבוע יחול ערב ראש חודש סיון שהוא יום מסוגל להתפלל שנוכה לראות נחת מכל הצאצאים. וכמו שאמרנו הרי שאנו צריכים לדעת שחינוך זה של הילדים מתחיל מגיל הרך ביותר.

יעזור השי"ת שנוכה לראות נחת ותענוג דקדושה מכל צאצאיו עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

דעו דרעוין

איש על דגלו באותת לבית אבותם יחנו בני ישראל וגו' (במדבר ב ב).

האהבת שלום (קסוב) מבאר ענין הדגלים, בהקדם ביאור

המשנה (אבות ג יז) אם אין קמה אין תורה אם אין תורה אין קמה, דהנה ידוע שהשם אכדט"ם שהם האותיות הקודמות לשם אלקי"ם הוא השם של בטחון (ע"י בווה"ק ח"ב כב.), [ומבואר בפרי

עין חיים (שער ספירת העומר ז' ענין ג) שהאות הראשונה והאחרונה נשארות על מקומן, והשלוש אותיות האמצעיות מתחלפות] והשם אכדט"ם עולה בנימטריא ע"ד, ועם הכולל עולה במספר 'בטחון'.

והנה מצינו שני מיני בטחון בהש"ת, יש הסומך על ה' שיומין לו צרכיו, והוא בטוח בחסדי הש"ת עד שנדמה הדבר אצלו כמוזמן, וכאילו כבר הזמין לו הש"ת כל הצטרכותו, וזו מדת בטחון המובחרת שיחידי סגולה זוכים לה, והוא מרומז בדברי הנביא (ישעיה יב ב) 'הנה א-ל ישועתי אבטח ולא אפחד', כי 'הנה' מורה על דבר מוזמן ונמצא, שהאדם מראה עליו באצבע, וכשתהיה ישועת ה' בבחינה הזאת, אזי 'אבטח ולא אפחד' כלל. ואילו הבטחון השני הוא כפשוטו, שסומך על ה' ובטוח שיומין לו לעתיד כל צרכו, אבל אין הדבר אצלו כבר עתה כמוזמן, וזהו הטעם שנכתב ככפל הלשון (שם כו ד) 'בטחו בה' עדי עד', כי זה בא לרמז על שני מיני הבטחון.

וי"ל דלכן בטחון הוא גימטריא ע"ד עם הכולל לרמז על השני מיני בטחון כדאמרן.

ושני הבטחונות אלו שהם ב' פעמים 'עד' יעלה חשבונם למנין 'קמח',

כי ע"י הבטחונות זוכה האדם לקמח דהיינו פרנסה, כי מי שיש לו בטחון חזק בהש"ת ממתיק את הדינים מעליו המרומזים בשם 'אלוקים', ומעורר את האותיות הקודמות לה זה השם אכדט"ם שהוא שם הבטחון, ומצד השם הזה מעורר רחמים ונשפע פרנסה ושפע רב, אבל אם ח"ו אין בטחונו איתן בה' אזי אין בידו להמתיק את הדינים, וזה גורם לאדם שלעיתים יחסר מזונו, כי מדינא אינו ראוי ליותר מזה, ורק אם ישם בטחונו וישלך יתנועע על ה' ימתיק בזה את הדינים הנרמזים בשם אלוקים, ויתעוררו עליו שם אכדט"ם הקודמות ל'אלוקים'.

ועוד זאת זוכה הבוטח בבטחון חזק, שהתורה מתקיימת אצלו, כי הבטחון הוא סוד קיום התורה.

ובזה מבאר האהבת שלום המשנה 'אם אין קמח אין תורה', שאם אין בטחון שהוא בנימטריא קמ"ח כנ"ל, אזי אין לתורה קיום. וכן לאידך גיסא 'אם אין תורה אין קמח' שמכח התורה נצמח הבטחון.

ולפי זה מבאר האהבת שלום ענין הדגלים המובא בפרשתנו, שהדגלים שבפרשה רומזים לענין הבטחון, כי ד' פעמים 'דגל' של הארבע

גדולה נגד היצר הרע הנקרא 'הר'
(סוכה נב.), וזהו 'נגד ההר'.

ונראה להוסיף על דבריו לפי מה שפירש"י (שמות יט ב) ויחן שם ישראל - כאיש אחד בלב אחד. שכלל ישראל היו במצב של אחדות, עקב שהיה בבחינת 'ויחן' שמרמו על ענין בטחון כדאמרן, כל הענין של מחלוקת מגיע מזה שהאדם חושב שהשני לקח משהו שמגיע לו, כשאדם הוא חוק במדת הבטחון או מאמין שאין אדם נוגע במוכן לחבירו ואין מלכות נוגעת בחברתה אפי' כמלא נימא (יזמא לח:). כלל ישראל זכו להיות כאיש אחד בלב אחד ע"י מדת הבטחון.

איתא במדרש (איכה ה כא) השיבנו ה' אליך ונשובה, אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבנו של עולם שלך הוא השיבנו. אמר להם שלכם הוא, שנאמר (מלאכי ג ז) שובו אלי ואשובה אליכם, נאום ה', אמרה לפניו רבנו של עולם שלך הוא, שנאמר (תהלים פה, ה) שובנו אלוקי ישענו והפר כעסך עמנו.

האלשיך הק' (תהלים ד ו) דבאותו סגנון יש ויכוח על ענין

קבוצות של דגלים שהיו במחנה ישראל עולה בגימטריא כמנין קמ"ח, וזו שייכות הפרשה לחג השבועות, כי 'אם אין קמח' שאין בטחון הנרמו בדגל. 'אין תורה'.

ונראה להרחיב דבריו, לפי מה שידוע שענין הדגלים הוא שכל אחד ואחד היה מכיר את מקומו ויעודו, ודרך ההגעה לבחינה זו הוא ע"י התחזקות במדת הבטחון, שהוא בטוח שדרכו בעבודת ה' הוא מהמקום שהוא נמצא בו, ולא כמו שיש שתמיד חושבים שאם הייתי במקום של הזולת או יכולתי להיות עובד ה', אלא צריך האדם להחזיק בבטחון, שהמקום שהוא נמצא בו והמצב שהוא נמצא בו זו הכי טוב בעבורו, השי"ת שם אותו במצב הכי טוב בשבילו. וזה ענין הדגלים שהארבע קבוצות של דגלים גימטריא קמ"ח, להורות על השני ענינים של בטחון כדאמרן.

האהבת שלום (יתרו) מביא על הפסוק (שמות יט ב) ויחן שם ישראל נגד ההר, כי תיבת 'ויחן' עולה בגימטריא ע"ד שהוא הגימטריא של השם של בטחון אכדט"ם, כי במעמד הר סיני פסקה זוהמתן (שבת קמז.), והיו אז ישראל בדרך הטחון שהוא התנגדות

השפעת הפרנסה, שכנסת ישראל טוענת כלשון המשנה 'אם אין קמה אין תורה', שבלא שפע מזון והרחבת הדעת אי אפשר לעסוק בתורה, ואילו הקב"ה משיב בהמשך לשון המשנה, 'אם אין תורה אין קמה', שכלי זכות לימוד התורה איך יזכה אדם להרחבה ושפע.

בשבוע הבעל"ט (ביום רביעי ב' סיון) יחול יומא דהילולא של

הרה"ק האהבת ישראל מויוזיץ זי"ע, ומרגלא בפומיה להביא ראי' כמענת בני ישראל בויכוח זה מסדר מועדי השנה, שהרי פס"ח עולה בנימטריא קמ"ח שהיא בפרנסה, ושבעות, הוא זמן מתן תורה, והרי פסח קודם לשבעות, ומכאן שתחילה צריך הקב"ה ליתן פרנסה בריווח ובשופי ורק אחרי כן יקבלו קהל עדת ישורון את התורה מתוך שמחה והרחבה.

שאו את ראש כל עדת בני ישראל (במדבר א ב) ופירש"י מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע אמר בשם הישא ברכה שמדקדק על הלשון של רש"י דהוי ליה לומר מתוך חיבתן אליהם, לפניו מהו. גם מהו מונה אותם כל שעה, הוי ליה לומר מונה אותם הרבה פעמים.

ומבאר הישא ברכה שהמנין לא יכול להיות אלא בדברים של סוג, אבל לא יתכן למנות יחד שני מינים. למשל הכסאות והשולחנות יתכן לספור השולחנות כמה הם בלבד וכן הכסאות לבדן, אבל לא במספר אחד

יחד. א"כ איך יתכן למנות את ישראל הלא כל יהודי הוא עולם מלא, וכשם שאין פרצופותיהן שוות כך אין דעותיהן שוות (במדבר רבה כא ב).

אך ע"י שהם אוהבים זה את זה וחיבתן יחד, על ידי המצוה של אהבת ישראל שכל אחד משתוקק ורוצה תמיד להגיע למדרגת אהבת ישראל ולאהוב את השני כראוי הם נקשרים יחד, ורק אז ע"י המנין לא ינקו מזה כיון שמונים המצוה שיש אצל כולם.

וזה שאמר רש"י מתוך חיבתן לפניו, שאין הכוונה חיבת הקב"ה לכלל ישראל, אלא חבתן של כלל ישראל

ודברים אלו המה כמו שאמרנו, שנוכל להגיע לאהבת ישראל ע"י מדת הכמחון בזה שהאדם מאמין שאין אדם נוגע במוכן לחבירו, ואז נוכל להגיע לבחינה של 'ויהן שם ישראל נגד ההר' 'כאיש אחד בלב אחד'.

בשבוע הזה הלך לעולמו בקיצור ימים לאחר מחלה קשה ש"ב הרה"ג רבי זלמן לייב גרובר זצ"ל שהייתי בקשרי ידידות קרובים אתו עוד מהשנים שגרתו בלייקווד. כאשר נפטרים אנשים צעירים לימים, ובפרט לעת כזאת שישנם כל כך הרבה יהודים המשוועים לישועות ולרפואות בקרוב, נפלאתי לדעת איך עדיין אנחנו נכשלים ב'בין אדם לחבירו' ומתקוטטים אחד עם רעהו ר"ל. ובכלל עלינו לדעת כי כל דין ודברים ופירוד לבבות שיש בין שני אנשים, אין זה עניננו ואל לנו להיכנס סתם במחלוקת.

יעזור השי"ת שנוכה להגיע להדרגה של אהבת ישראל, לראות את הטוב בכל יהודי, ועל ידי זה נוכח 'צו אלעכסטיגער קבלת התורה' ולביאת גוא"צ בב"א.

איש לרעהו, וזהו 'חבתן לפניו', שהשי"ת רואה לפניו האהבת ישראל שיש אצל כלל ישראל ועל כן שייך למנאן.

ובזה ממשך לפרש מה שכתב רש"י מונה אותם כל שעה, שלהיות במדרגה של אהבת ישראל בכל החיים ובכל עת הוא מדרגה גבוהה וקשה להגיע אליה, יש לפעמים יהודים שמאוד קשה לאהוב אותם, שיש לי כאב ממנו אחרי מה שהוא עשה לי, אמנם אין לך אדם שאין לו שעה (אבות ד ג), וכל יהודי בפנימיות נפשו גם כשאין אצלו אהבת ישראל כראוי הרי הוא משתוקק תמיד להגיע לאהבת ישראל לכל אחד, ויודע שצריך לרצות להגיע לאהבת ישראל שיאהב את הזולת בכל מצב, על אף שבפועל אין בו תמיד אהבת ישראל, וזהו 'מונה אותם כל שעה' היינו שהשי"ת מונה מצוה זו ב'כל שעה' אפילו אינם כרגע במעלות המצוה אלא שעה אחת בלבד, כי לכל יהודי יש אהבת ישראל לפעמים, והשי"ת מצרף כך השעות יחד ומונה את כלל ישראל בדבר זו שמאחד אותם, שכולם שווים בענין אהבת ישראל, וזה מקשרם שנוכל לספור אותם יחד.

סעודת ראש חודש ד"ח סיון תשפ"ב

השבועות ומעמד קבלת התורה בהר סיני עם יום טוב פסח.

ויש לומר עוד רמז בזה, לפי הצירוף של השם בחודש זה, שיוצא מראשי תיבות של הפסוקים (שמות כו יב-כ) 'ידותיו ו'לצלע ה'משכן ה'שנית. דהנה אנו אוחזים בסוף ימי הספירה, ובימים אלו צריכים לזכור הצלע השנית של ימים אלו, שהם ימי הפסח, כמו שנאמר וספרתם לכם ממחרת השבת, שימים אלו קשורים זו בזו כדאמרן.

עוד יש לומר שמרמז בפסוק זה של הגעתם להר סיני, החודש הזה לכם ראש חדשים, לרמז על מה שכתב רש"י בתחילת פירושו על חומש (בראשית א א), לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם, שהיא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל. ולכן ענין הגעתם להר סיני מקושר למה שהיה צריך להיות התחלת התורה.

יעזור השי"ת שנוכה 'צו אלעכמיגער קבלת התורה' ולביאת גוא"צ בב"א.

ראש חודש סיון הוא יום חשוב מאוד, הוא היום שעליו נאמר (שמות יט א) בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. ולמדו חז"ל (שבת פו:) שהכוונה לראש חודש, כתיב הכא ביום הזה באו מדבר סיני, וכתיב התם (שמות יב ב) החודש הזה לכם ראש חדשים, מה להלן ראש חודש, אף כאן ראש חודש.

ידוע שחג השבועות הוא המשך של ימי הפסח, כמו שנאמר (ויקרא כג טו-יז) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימת תהינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום וגו'. ודרשו חז"ל (מנחות סו.) שהכוונת הפסוק באמרו ממחרת השבת, ממחרת יו"ט ראשון של פסח.

ומה נאה שהלימוד על הגעת כלל ישראל להר סיני בראש חודש, הוא מהפסוק החודש הזה לכם ראש חדשים, שפסוק זה נאמר לגבי חודש ניסן והוא תחילת הפרשה של קרבן פסח, להורות על הקשר של חג

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר יוסף אהרן שטיין הי"ו
לדגל שמחת הולדת הנכד בשעטומ"צ למזל"ט
בן לחתנו הר"ר שמחה טייטלבוים הי"ו
יזכו לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים ולדורות רוב נחת ותענוג
דקדושה בבריות גופא ונהודא מעלייא אמן

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר נתן הלוי ציטרון הי"ו
לעילוי נשמת אביו
הרה"ח ר' משה בן ר' נתן נטע הלוי ז"ל
נלב"ע ח' סיון
ת.ג.צ.ב.ח.

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר מנחם מנדל זועג הי"ו
לדגל שמחת נישואי בנו החתן דב בער נ"י עב"ג בשעטומ"צ למזל"ט
שמחת החתונה תתקיים ביום פרשת בהעלותך אסרו חג שבועות הבעל"ט
באולמי ארמונות הגפן ביתר
יזכו לבנות בית נאמן בישראל, בנין עדי עד, קשר של קיימא, דורות
ישרים ומבורכים, בבריות גופא ונהודא מעלייא אמן